

žalovaným do smluvního poměru vůbec nevstoupil, nemůže za škodu z neplnění smlouvy žalobci vzešlou býti zodpověden. Nastává otázka, zdali snad, i když tu nebylo smluvního poměru, dopustil se žalovaný nějakého činu neopatrného, kterým vzešla žalobci škoda. Žalobce shledává tuto neopatrnost v tom, že žalovaný vydal peníze dříve, než zvěděl, že zboží došlo a v pořádku bylo odevzdáno, a že vydal je Josefu P-ovi. Než, jak shora bylo již vyloženo, přijatá částka 20.000 K byla splátkou na trhovou cenu prodávajícímu předem. Žalovaný ji přijal na poukaz Josefa P-a jako plnomocníka Karla B-a. Prodávající měl tedy na ni nárok ihned, když nebylo tu úmluvy odchýlné. Jelikož podle § 1017 obč. zák. plnomocník, jednáje podle obsahu plné moci, nabývá práv a činí závazky za zmocnitele, jakoby jednal tento sám osobně, nemůže v tom spočívatí nijaké zavinení žalovaného, vydal-li částku Josefu P-ovi, když se mu vykázal plnou mocí opravňující k přijetí peněz, zvláště když tohoto osobně znal, příkaz ku přijetí peněz beztak od něho, jako plnomocníka Karla B-a obdržel a s ohledem na to, že žalobce právě s Josefem P-em jako plnomocníkem Karla B-a obchod uzavřel, za to důvodně míti musí, že skutečně Karla B-a zastupuje. Ostatně nezachoval-li žalovaný dostatečné bedlivosti v tomto ohledu, byl by zodpověden jen oproti tomu, pro koho peníze přijal, tedy v čí jméně jako mandatář vystupoval a za tohoto stavu postačí dle shora uvedených výkladů dosavadní skutkový podklad, aniž jest potřebí vyšetřovati a zjistiti, zdali zboží tu skutečně bylo a zda bylo posláno, zda podací list, jímž se Josef P. o zaslání zboží vykazoval, byl padělán, zda Karel B. jest osoba toliko smyšlená a plná moc jeho, již se Josef P. vykázal, byla padělána.

Čís. 364.

Byl-li návrh na zápis společnosti s r. o. do rejstříku k odporu ministerstva vnitra právoplatně zamítnut, nejvyšší správní soud však po té zrušil rozhodnutí ministerstva, jest obnovenou žádost společnosti považovati za žádost novou a třeba si vyžádati opětně vyjádření ministerstva.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1920, R I 501/19.)

Proti původní opovědi společnosti s r. o. k zápisu do rejstříku vneslo ministerstvo vnitra dne 17. ledna 1919 odpor, následkem čehož byla opověď právoplatným usnesením rejstříkového soudu ze dne 26. března 1919 zamítnuta. Odpor ministerstva byl usnesením nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 1919 zrušen. Na to společnost obnovila u rejstříkového soudu opověď. Rejstříkový soud zaslal opis smlouvy opět ministerstvu vnitra se žádostí za sdělení, nevznášeli-li odpor proti zápisu společnosti do obchodního rejstříku. Stížnosti společnosti do tohoto postupu rekursní soud nevyhověl. Důvody: Stěžovatelka přehlídí, že její původní žádost o zápis firmy, proti které byl ministerstvem vnitra podán odpor, byla právoplatným usnesením rejstříkového soudu ze dne 26. března 1919 zamítnuta a že týž soud byl dle min. nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák. povinen novou opověď téže firmy k zápisu oznámiti ministerstvu vnitra. Rekursní soud nesdílí náhledu stěžovatelky, že

ministerstvo vnitra jest praekcludováno, že, i kdyby nyní podalo nový odpor, nemůže tento nikterak již býti včasným, neboť nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutím ze dne 22. září 1919 odpor ministerstva vnitra dle § 6 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ex 1876 ř. z. pro nedostatek odůvodnění, a tu jest ministerstvo vnitra dle § 6 téhož zákona povinno, vydati usnesení nové. Tím je vyloučena praekluse a zachována lhůta v čas použitá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Návrh jednatelův, by společnost jimi ohlášená byla zapsána do obchodního rejstříku, byl právoplatně zamítnut, poněvadž ministerstvo vnitra podalo proti zápisu společnosti včas odpor. Tím byl návrh shora zmíněný dle skutkového stavu, jenž tehda tu byl, definitivně vyřízen a nemohlo na právním stavu, takto nastalém, ničeho býti změněno tím, že nejvyšší správní soud později rozhodnutí ministerstva vnitra zrušil pro nedostatek odůvodnění. Po zrušení rozhodnutí nejvyšším správním soudem obnovili stěžovatelé žádost za zápis společnosti do obchodního rejstříku, podali tedy žádost novou, již bylo s právního hlediska jako novou žádost posuzovati. Právem tedy vyžádal si obchodní soud sdělení o tom, nepodá-li ministerstvo vnitra proti zápisu společnosti odpor. Není tu tedy předpokladů § 16 zákona ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a bylo stížnost zamítnouti.

Čís. 365.

Nejde o věc právoplatně rozsouzenou, domáhá-li se poškozený zvýšení náhrady škody již rozsudkem stanovené z důvodu, že se později jeho zdravotní stav zhoršil.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1920, R I 508/19.)

Právoplatným rozsudkem ze dne 2. července 1914 bylo poškozenému k původní jeho žalobě přiřknuto bolestné penízem 2.000 K a měsíční důchod 8 K 65 h až do doby, kdy bude opět zcela schopným k výdělku. V roce 1915 domáhal se žalobce obnovy řízení, uplatňuje, že znalci v původním sporu vycházeli z nesprávných předpokladů, ježto žalobce jest zcela nezpůsobilým ku práci, nikoli pouze částečně, jak znalci tvrdili. Žaloba o obnovu byla právoplatně zamítnuta. Později (v roce 1919) domáhal se novou žalobou zvýšení důchodu uváděje jednak, že jeho tělesný stav se zhoršil, jednak že se zvýšil náklad na výživu. Procesní soud usnesením žalobu odmítl, ježto jde o věc rozsouzenou. Důvody: Žaloba jest nepřijatelná, neboť o nároku žalobcově bylo již dříve právoplatně rozhodnuto a žalobce domáhá se nyní vlastně opakování dřívějšího sporu hlavně přezkumu znaleckého posudku přezíraje, že ve dřívějším sporu bylo konečně rozhodnuto o jeho náhradních nárocích. Rekursní soud zamítl námitku věci rozsouzené. Důvody: Též rekursní soud sdílí názor, že nelze domáhati se zvýšení důchodu právoplatně přisouze-